Р Е Ш Е Н И Е
№ 4239

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Драганова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2909** по описа за **2014** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. Е. П. срещу решение № 53 от 17.12.2013 г., постановено по НАХД № 9262 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 102 – ри състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24546 от 29.03.2011 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 183, ал. 4, т. 8, пред. 2, прил. 3 ЗДвП, е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

Наведените касационни основания са за постановяване на решението при противоречие с материалния закон и при съществени процесуални нарушения – отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Моли съда да отмени решението на СРС, в обжалваната му част и да постанови друго, с което да отмени изцяло НП.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и с оглед на това моли тя да

бъде оставена без уважение, както и да се остави в сила решението на СРС.
Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:
Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок. Разгледана по същество, същата се явява основателна.
Като извърши служебно проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Приел е, че на 21.02.2011 г., в [населено място], около 09:55 ч., Н. П. управлявал моторно превозно средство, лек автомобил „Фиат“ (бял на цвят) с ДК [рег.номер на МПС] . На кръстовището, образувано от улиците „Д. М.“ и „Б. черква“ П. паркирал автомобила си непосредствено на кръстовището на двете улици. През това време свидетелят, на длъжност „полицай“ в 04 Група „П и Г към СО“ на ОПП-СДВР, установил, че автомобилът е паркиран неправилно и в нарушение на правилата за движение, тъй като не било спазено изискуемото отстояние от кръстовището. Същият съставил докладна записка и разпоредил репатрирането на автомобила, като в ДЗ било отбелязано, че датата е 21.01.2011 г. Превозното средство било заснето със служебен фотоапарат и откарано на наказателен паркинг „И. В.“, където работели свидетелите И. Т. (на длъжност „командир на отделение“ при ОПП-СДВР) и В. Н. (на длъжност „касиер“ на паркинга). На 24.02.2011 г., около 20:30 ч., на наказателния паркинг се явил касаторът Н. П., за да прибере колата си от там, като заплати разходите по преместването и престоя на МПС.
За установеното бил съставен АУАН № 24546/24.02.2011 г. От правна страна нарушенията били квалифицирани като такива по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП и чл. 157, ал. 6 ЗДвП. В АУАН била отразена като дата на извършване на нарушението 21.01.2011 г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП, като в него била отбелязана дата на извършване на нарушението - 24.02.2011 г.
Предмет на настоящото производство е решението на СРС, в потвърдителната му част – по отношение на нарушението по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. В останалата му част, поради необжалване в срок, същото е влязло в сила и е станало необжалваемо.
Настоящият съдебен състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд, като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Не се възприемат обаче правните изводи на съда, който посочва, че разминаването относно датата на извършване на нарушението в АУАН и НП е несъществен и преодолим, в хипотезата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, порок. Датата на извършване на нарушението има съществено самостоятелно значение в административнонаказателното производство и същата не може да бъде установена по пътя на тълкуването, както е направил районният съд. Имаме посочени три различни дати за извършеното нарушение – в АУАН – 21.01.2011 г., в НП – 24.02.2011 г., в обжалваното решение на въззивния съд – 21.02.2011 г. Налице е съществено

разминаване, като административнонаказващият орган не е изложил мотиви и основания, поради които е приел, че е има различна дата на нарушението от посочената в АУАН, като и относно начинът на определянето й. Не е налице и хипотезата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН за преодоляване на порока в АУАН, тъй като от доказателствата по делото, както и районният съд е посочил, се установява, че действителната дата на нарушението е 21.02.2011 г., т.е. съвсем различна от тази, определена в процесните актове. Незаконосъобразно е обаче за първи път в съдебно решение да се извежда по тълкувателен път различна дата за извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение на административнонаказателното производство, като същото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, както и затруднява упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, непосочването на коректна дата на откриване на нарушението пречи да се определи началният момент, от който започват да текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване.

В рамките на наведените касационни основавания и при извършената служебна проверка за съответствие с материалния закон, съдът констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, в обжалваната му част.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 53 от 17.12.2013 г., постановено по НАХД № 9262 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102 – ри състав.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 24546 от 29.03.2011 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в частта, с която на Н. Е. П., на основание чл. 183, ал. 4, т. 8, пред. 2, прил. 3 ЗДвП, е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: